

INE VIIDING - 80

(30. XII 1933 – 30. IX 1990)

(kirjanduskriitik, publitsist, prosaist)

Ine Viiding sündis Tallinnas ajakirjaniku tütrena. Lõpetas kuldmedaliga Tallinna 10. Keskkooli ja 1957. aastal kiitusega Tartu Ülikooli žurnalistika eriala.

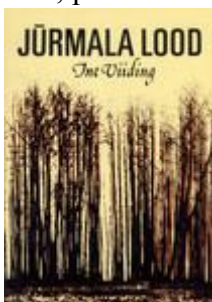
Ülikooli lõpetamise järel töötas ta kaks aastat Türi ajalehe „Leek“ toimetuses osakonnajuhatajana, 1958-1964 oli ajalehe „Sirp ja Vasar“ kirjanduslik kaastöeline ja kirjandusosakonna juhataja, 1964-69 EKP Keskkomitee teaduse ja kultuuri osakonna instruktor ning 1969-82 ajakirja „Looming“ vastutav sekretär. Pärast „Loomingust“ lahkumist tegutses vabakutselisena.

Ine Viiding alustas kirjanduslikku tegevust Türi ajalehes „Leek“. 1959.a-st avaldas arvustusi, probleemartikleid ja kirjanike monokäsitlusi. Seega astus Viiding kirjandusse kõigepealt kriitikuna. Ajapikku tema haare laienes ja ilmuma hakkasid olukirjeldused, jutustused, romaanid, ka luule. Ine Viidingu koostatud on publitsistikakogud „**Ajasõlmed**“ ja „**Järvamaa kohtumised**“, kus ta ise osales ka autorina.

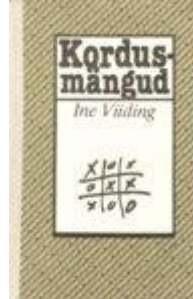
„Kirjutamist olen proovinud varasest noorusest. Esimesed jutud ilmusid paarkümmend aastat tagasi Türi ajalehes „Leek“, kus töötasin pärast ülikooli. Olen katsunud jõudu ka kriitikas, võin kinnitada, et see pole kaugeltki kerge leib. Kriitikaraamatu kokkuseadmiseks pole piisanud pealehakkamist, pealegi tuntakse nende vastu kurvastavalt vähe huvi. Selles peitub kahtlemata üks põhjusi, miks ma loobusin kriitikast: mulle ei meeldi kirjutada asju, mida keegi ei loe.“ / Rmt.: Viiding, Ine „Kordusmängud“, 1980/

Viimastel eluaastatel pühenduski Ine Viiding peamiselt ilukirjandusele. Avaldas jutukogud „**Kümme käsku kaaskodanikele**“ ja „**Jurmala lood**“. Väliselt seob kogus sisalduvaid jutte Jurmala rand, kus oma elujuhtumisi räägivad sinna kokkusõitnud puhkajad. Raamat vaatab naise mõttemaailma, püüab mõista tema otsinguid ja püüdlusi, aga ka tema üksindust.

Kaks dokumentaaljutustust on raamatus „**Perekonna au. Reportaaž operatsioonilaualt**“. Esimene jutustus avab autentse kirjavahetuse kaudu ühe sajandialguse noore naise tragöödia, mille põhjustajaks on toleaeagne seksuaalmoraal. Teine jutustus käsitleb südamekirurgia saavutusi ja sai 1981. aastal J. Smuuli nimelise publitsistikapreemia.

Romaan „**Kordusmängud**“ märgiti ära 1979 aasta romaanivõistlusel. Psühholoogilises laadis

kirjutatud romaan on haritud naise elust, tema kohast ühiskonnas naisena, emana ja töötajana. Autori poolehoid kuulub harmoonilisele perekonnale, naisele, kes raskustes olles võitleb selle eest, et säilitada oma perekonda - endale armastatud meest ja lapsele isa.

„Teatud mõttes harrastame me kõik kordusmänge – miks peaksime kordama ikka ja jälle ühtesid ja samu vigu? Sellele mõtlesin ma eelkõige, kui „Kordusmänge“ kirjutama asusin.“

Kodu- ja väliseestlaste vahekordi kujutab romaan „**Sa tead ainult küsimärki**“. See on arupidamine kodumaa ja kodu saatuse, kahe erineva maailma sarnaste probleemide üle, mis peategelase jaoks teravnevad seoses külaskäiguga emigrandist isa juurde.

Ine Viiding tõi esimesena eesti kirjandusse naisüksinduse teema, millele on pühendatud suur osa tema loomingust. Ta oli näitleja ja lavastaja Kulno Süvalepa õde, Kirjanike Liitu kuulus 1970. aastast.

Suri Tallinnas 1990. aastal ja on maetud Hiiu kalmistule.